

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 21. maja 1897.

List 20.

Kraljici majnika.

Marija, Mati Kristova, na zlatem Ti prestoli
Sediš in ljubko zreš na nas.
Pri Tebi Jezus je. Device, angelji okoli
Ti slavo pojejo na glas.

I mi na zemlji pojemo sedaj Ti slavo.
Saj mesec maj. ta čas je Tvoj.
Glej sleherni, ki te časti, upogne glavo,
Upogne jo kristjanov roj.

Podoba Tvoja se povsod krasi ter venča,
Slavi Te vse tja gori zroč.
Čuj prošnje matere. dekleta, čuj mladenča,
Vsakdo Te prosi — upajoč.

Glej bornega trpina. Roke k Tebi vije,
Poglej obraz udrt ... izpit! ...
Kaj ne, Marija, da rešitve dan zasije,
Da mu zasije sreče svit.

Da, Ona vsliši vse, ki jo časti in moli
Ter siplje milosti povprek.
Slavite vsi ljudje Marijo tukaj doli,
Častite jo na vekov vek!

Notranjec.

Mariji nebeški Rožici.

S cvetjem, Mati počeščena!
Radost mojega srca,
Ti vsa lepa, vsa blagrena,
Ti nebeška rožica;
Tebi hočem slavo peti.
Najkrasnejša vseh cvetic,
Tebi srce če žareti,
Služim ti veselih lic.

Krasen cvet pomlad razgrinja,
Krasen res je solnca žar,
A neskončno lepši vtrinja
Se v nebesih tvoj altar.

Tisoč vencev ga ovija,
Kinča ga deviški zbor,
V vsakem pa ime „Marija“
Se blesti, vsih čednost vzor.

Nebo, zemlja ni imela
Rožice tako lepé,
Da bi vse v ljubezni vnela.
Ne kraljice ne gospe.
Angelji pojó radostno,
Rajstvo pred teboj kleči. —
Tebe, „Rožico skrivnostno,“
Vse blagruje, vse slavi.

Vsi rodovi milijonski,
Klanjajo se pred Teboj,
Hčerki miljeni Sijonski.
Slavospev glase Ti svoj.
Ti pa z zatega prestola
Z Jezčkom vse blagosloviš;
S solznega i mene dola
K sebi vabiš, in želiš.

O presladka moja Mati!
Rad pri tebi tam bi bil,
Daj cvetličic mi nabrati,
Da ti kdaj bom venček vil;
Prosi Jezuščka ti zame,
Da mi grehe odpusti,
S cvetjem milosti objame,
K teji v raj me preseli.

Radoslav.

„Sopek šmarnic.“

V slavo Marije Device, lepega maja Kraljice,

nabral

J. P. Belostenski.

IX.

Cerkvica na gori bela
K sebi vabi nas ljudi.
Mnoga duša se vesela
Rada gôri pomudi.

V njej oltarček skromen dviga
Med zidovjem tesnim se,
Skozi okna zôra šviga,
V kip se na oltarčku vpré.

Ljubo-mila je podoba
Matere nebeške to.
Oj, zato pa jo svetloba
Dné obseva prekrasnó.

Čudo ni, da k sebi vabi
Cerkvica na goro nas.
Tukaj lahko se pozabi,
Kar stori nata zlega čas.

X.

Svet si v zmoti domišljuje.
Da, kdor si je nabral zlatá,
In v bogastvu okrog sluje,
Le veljave kaj ima.

Duše čiste a ubožne
Pa navadno se prezró,
Ko so vendar dati zmožne
Mnogo, mnogo za nebó.

In Marija, ki se mati
Imenuje vseh sirot.
Voljna je le takim dati
Vso zakladnico dobrot.

Kadar se prikazovala,
Ognila se je sobán,
V razodenje si izbrala
Bogoljubov bednih stan.

XI

Mati božja, o Marija,
K Tebi sili ljudstva glas,
Glej razjeda hudobija
Svet in streti hoče nas.

Pozabili so rodovi,
Da začetnik jim je Bog,
Da jim dela blagoslovi
Moč Njegovih dobrih rok.

Še celo tajé Očeta,
Ki tako za vse skrbi,
In trdé, da se obeta
Nam brez Njega boljših dni.

Oj, prihiti Mati Božja,
Satanu izvij oblast,
Bogu, s Tvojega orožja
Pomočjo, pripravi čast!

XII.

Svoje prednike v podobah
Kažete ponosno vi,
Po razkošnih vaših sobah
Mnogi tak se kip časti.

Prav tako, le mi spoštujte
Naših ljubljencev spomin,
V časti tudi pa varujte
Kip, ki meni drag edin.

Oprostite, kako mešam
Jaz se v vaš domači krog;
Nje podobe tu pogrešam,
Ki jo najbolj ljubi Bog.

O Marija, Tvoje slike
Vzorne ni med strastmi tam;
Take rajsko-mile dike
Vreden ni razkošni hram.

Marija, pomoč kristjanov.

Marija je naša najboljša Mati. Kot taka pa nam daje pred vsem najlepši zgled, kako naj prenašamo težave življenja, uči nas pa tudi naj-vzvišenejše čednosti. Vrh tega nam pa Marija tudi v vseh težavah in stiskah resnično pomaga, pomagati nam pa more zato, ker je Mati Kristusova in Mati naša, da je žalostna Mati in pa Devica devic, danes pa si pogledjmo našo Mater, v kolikor jo častimo kot Pomočnico in v kolikor se nam taka izkazuje. Dne 24. majnika praznuje sveta cerkev vsako leto praznik, ki nosi ime Marija, Pomoč kristjanov. Kot dobri otroci nebeške Matere spominjajmo se na ta dan, da je nešteta množica onih, ki so po Marijini priprošnji zadobili dušnih in telesnih dobrot. Spominjajmo se pa tudi, da je Marijina moč pri Bogu še vedno ista, kot je bila, da je tudi nam možno pri Mariji zadobiti pomoči in tolažbe. Ali morebiti tega nismo potrebni?

Le pogledjmo nekoliko, kako je ta praznik nastal! Rimski brevir opisuje vzroke tako-le: Krščansko ljudstvo je hitro pomoč Božje Porodnice proti navalom vero napadajočih sovražnikov pogosto na čuden način skusilo. Tako se je zgodilo, da je sv. papež Pij V. po slavni zmagi, katero so kristjani nad Turki pri Eginadah po priprošnji blažene Device zadobili bili, ukazal, naj se ista kraljica nebes v lavretanskih litanijah kliče tudi pod imenom „Pomoč kristjanov“. (To se je zgodilo l. 1571). Dalje pr'poveduje brevir, da je papež Pij VII. določil, naj se praznuje v dan 24. majnika poseben praznik Matere Božje pod tem imenom. Skoro na čudovit način namreč bil je rešen iz petletne sužnosti in zaprtije, v katero ga je bil ošabni Napoleon potisnil, tako da ni mogel spolnovati svojih višjepastirskih dolžnostij. Naročil je vernikom, naj prosijo pre-sveto Devico, da ga reši, in tudi sam je goreče in neprestano molil. In ko je bilo najmanj pričakovati in ko nihče na to niti mislil ni, da bi se stanje papeževo obrnilo na bolje, v tem času zgodilo se je skorej čudežno to, da je papež zadobil v veliko veselje vsega sveta, prostost. Papež, dobro se zavedajoč, komu da ima pripisati to pomoč, ukazal je praznovanje tega praznika. (Lect. VI. II. Noct.)

Pa to sta samo dva zgleda še le, kako da je Marija pomagala: napisali bi lahko knjig na stotine, a vse bi bile polne le takih čudežnih dogodkov, ki so se dogodili na priprošnje Marijino. Zakaj bi se toraj ne zatekali k Pomočnici kristjanov? Saj njeno dobro, materino srce nikogar ne zavrže, nikomur nič ne odreče. Marija podobna je Rebeki, ki ni napojila samo hlapca, katerega je bil Abraham poslal iskat neveste svojemu sinu Izaku, ampak mu je rekla: „Tudi tvojim kamelam bom zajemala vode, dokler se ne napijo“ (I. Mojz. 24, 19). Ravno tako pa nam Marija da i tisto, kar prosimo, i še več. Zato kliče sv. Bernard tako zaupljivo: „Le oni, o Devica, naj ne oznanuje Tvoje hvale, ki Te je zvesto klical v svojih nadlogah in si ga zapustila.“ Pa ne le obilno spolni Marija naše prošnje, ampak tudi hitro, brez obotavljanja, zlasti če jo prosi grešnik pomoči v skušnjavah. Ko je na ženitnini v Kani galilejski zmanjkalo svatom vina, je Jezus na prigovarjanje Marijino: „Vina nimajo“, odgovoril: „Moja ura še ni prišla.“ Da Jezusova ura še ni prišla, tako tudi sedaj lahko rečemo, ako se nam zdi, da nas noče uslišati v stiski. A Marija nikdar ne more reči: „Moja ura še ni prišla.“ Zakaj ne? Kristus je usmiljen ob jednom pa pravičen, in in ne more biti vedno usmiljen, ampak včasih mora biti tudi pravičen. Marije pa je samo usmiljenje, kakor pravi neki pridigar, in zato nam se vedno skazuje usmiljeno. Z zaupanjem zatecimo se toraj k Mariji!

Zatecimo se k nji, ker ona nam more pomagati. Če so drugi svetniki, kakor Abraham, Izak, Jakob, Mojzes in drugi jezo Božjo utešili in sprosil milosti od njega, koliko bolj to zamore Mati Božja, Mati Kristusova, kraljica nebes, ki sedi na desnici Božji. Angelji so zaščitniki in patroni mest, kraljestev, dežela, angelji nosijo naše molitve pred stol božjega veličastva. Sv. Mihael bojuje se za cerkev proti stari kači, sv. Rafael ozdravi Tobijevega očeta, njega samega pa otme nevarnosti, angelj tudi Petra pelje iz ječe. Ali mislite, da kraljica angeljev nima večje oblasti ko ti? Saj govori že o svetnikih sv. pismo: „Angeljem so namreč jednaki“ (Luk. 20, 30.). Kristus je zapovedal, naj ljubimo in spoštujemo očeta in mater, mar bi sam to zapoved prelomil? Kristus obljubil je apostolom: „Če bode kaj Očeta v mojem imenu prosili, Vam bo dal,“ koliko preje pa bo dal svoji Materi, če ona prosi! Posamezne svetnike le v posameznih potrebah prosimo pomoči, a k Mariji kličemo: „Pomagaj nam“, naj se strese zemlja, naj preti huda ura, vsikdar jo prosimo pomoči in tega bi

ne storili, ako bi si ne bili v svesti, da nam Marija more pomagati.

A Marija nam tudi hoče pomagati. Prvi čudež Jezusov zgodil se je na Marijino priprošnje. Pa kdo jo je tedaj prosil, naj posreduje pri Jezusu? Koliko bolj bode zato za nas prosila, ako se ji priporočamo. Angelj je Marijo pozdravil: „Milosti polna“, a ko jo je obsenčil sv. Duh in je moč Najvišjega prišla nad njo, postala je milosti še bolj polna. Gotovo pa je to že pri človeku neka popolnost, da od tega, kar ima, rad da. V koliko večji meri mora biti ta popolnost v Mariji, ki je polna milostij! Zato nam Marija hoče s svojo priprošnje pridobiti toliko milostij, kolikor prosimo, in še več. Rebeka dala je piti hlapcu Eliezerju vode, Rahab skrila je v mestu Jerihi oglednike (Joz. 4, 6.), neka žena v mestu Tebesu ubila je sovražnega vojskovodja Abimeleka z opeko (Sod. 9, 53), Judita odsekala je Holofernu glavo in otela Betulijo (Jud. 13, 10.), Estera prosila je za izraelsko ljudstvo (Estr. 7, 3.); vse te žene pa so le slabe, medle predpodebe one žene, ki je kači glavo strla, premagala satana in rešila človeški rod. Kakor so bile te pripravljene pomagati, tako in še veliko bolj pa nam hoče pomagati Marija. Marija je solnce, „katerega vročini se nihče ne more prikriti“ (B. 18, 7).

Vendar se nam pa včasih dozdeva, da Marija naših prošenj ne usliši takoj ali sploh ne. Lahko bi kdo tedaj rekel, da vse to, kar smo dosedaj govorili o Mariji kot Pomočnici, stoji na slabih nogah. Pa ne, ne udamo se: še vedno trdim, Marija nam hoče in more pomagati, Marija nikomur nič ne odreče, samo, samo — vidite, zdaj pride tisto — če mi storimo to, kar moramo storiti. Mi v nebesih nimamo še nič ukazovati in veseli moramo biti drobtin, ki padajo od Gospodove mize, moramo biti zadovoljni s tistimi milostmi, ki nam jih Bog da, ne da bi ga zanje prosili, a druge nadaljne milosti si moramo izprositi. Tudi od Marije ne moremo zahtevati, da bi nam Marija brezpogojno pomagala. Če nas pa ne usliši, zgodi se to ali zato, ker molitev in prošnja naša ne izvira iz ljubezni, ali zato, ker se nočemo poboljšati, ali pa zato, ker prosimo samo časnih stvari. To so uzroki od naše strani, če nas Marija ne usliši. Le k zadnjemu hočemo nekaj pripomniti. Kako polje je prav lepo obdelano, res, nič mu ne manjka, pa vendar tako slabo rodi, odkod to? ker mu senca hriba ali hiše ali drevja škoduje. Mnogi kristjani z istimi verskimi pripomočki prosijo Marijo kakor drugi, pa ker preveč hlepe po senci časnih dobrin,

zato le mrzlo delajo, kar bi morali delati goreče. Razumete?

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

XVII.

Krščanska vera.

Kaj delamo na svetu, zakaj toliko prizadevanja in truda, toliko nesreč in nezgod, toliko različnosti? Sej se godi neumni živali v gozdu brezskrbni tici po vejicah skakajoči bolje, kakor človeku? — Te vganjke vstavlja svet; v gibalce so jih bistroumne glavice skozi stoletja, pa jih niso vganile, marveč vdirali so se modroslovci iz neumnosti v neumnost. Jasno in določno nam jih ima vganjene le katoliška vera. Le ta nas uči, da je vse hudo prišlo z grehom na svet, pa vse to hudo in vse težave, ki tarejo človeka, mu zopet pripomorejo k dušnemu zveličanju, in se spremene v večno veselje, ako se prenašajo z voljnim duhom. Krščanstvo nas tudi soznanja z vsem, kar je največje imenitosti za človeka; kaže nam Boga, naš namen, razodeto resnico, ki je pot, po kateri se dospe do srečne večnosti. Revni dninar in delavec, vsak otrok, ki nekoliko obiskuje šolo, pozna jasniše in določniše najvažnejše resnice in zadeve krščanstva, kakor so jih poznali modroslovci vseh nekdanjih časov, in bolj, kot jih poznajo vsi modri in učeni sedanjih časov, katerim je lastna glava vir vse resnice. Zato povzdigne krščanska vera prostega, pobožnega človeka do pravega modroslovstva, ker se peča duh njegov z najvisočim in najglobočim, z bil Bogom samim.

Vera krščanska je pa tudi srcu našemu jedini mir, kakor pravi sv. Avguštin: „Nepokojno je naše srce, dokler ne počiva v Bogu; kajti iz Boga je.“ Če se godi kristjanu dobro, sprejme to dobro kot dar Božji, in hvaležni čut stori veselje čistejše in večje. Najbolj se pa še pokaže moč krščanstva v trpljenji in nesreči, kakor se zvezdno nebo lesketa šele po noči najlepše. Poznal sem moža, ki je deset let bolehal na protinu; vedno je moral ležati; roki sta mu bili vsi zverženi; drugi so ga pitali; zraven je pa še zelo ubožen.

Pri tem pa je govoril mož tako veselo in jasno, da bi bil mislil človek, ko bi ga ne videl: najboljša se mu godi. Kaj ga je radovoljnega ohranilo pri toliki revni. Jedinna vera. Misli si človeka brez vere v takem stanu; ves obupan bi se bil sam usmrtil.

Kakošno blaženo moč pa ima vera ne glede na vnanje nesreče in blagote, že sama na sebi, tega je bralca morebiti lastna skušnjava prepričala. Če pomislite nekoliko svoje minulo življenje, in premislite ure in trenutke, v katerih ste občutili prav srčno radost, gotovo bo marsikteri našel, da prvo obhajilo je bil najsrečnejši dan v njegovem življenju; in pobožni kristjani občutijo v svoji pobožnosti, sladkosti, ki neskončno presega vse kratkočase in radosti tega sveta. Pri njih se potrjujejo besede Kristusove: Mir vam dam, kakoršnega svet ne more dati.

Srečnejši pa je še krščanski človek memo takega, ki živi brez vere, tudi zato, ker ga krščanska vera varuje in brani marsiktere nesreče in nezgode, tera mu greni življenje. Priklenjeni smo na sovra-

nika, ki krvavo hlepi po tem, kar nam podira zdravje, premoženje, poštenje, zadovoljnost, kar dela razpor med vestjo in človekom. Sovražnik ta je meseno poželenje, je lastno telo. Sredi duše pa še stane drugi opravilnik satanov; pravi se mu napuh življenja. Bolezni, sramota, revščina, sovraštvo, vse to hudo ne sledi vselej iz natorne sile; največkrat so to nasledki pregrešne poželjivosti, kateri se človek prepusti. Le krščanska vera more tudi tu vsestransko pomagati; ona ne veleva samo moliti, temuč nje Začetnik sam je govoril besede: Ne vsak, ki pravi, Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo, ampak kdor stori voljo nebeškega Očeta.“ Vera še le dodeli človeku pravo prostost, ker ga reši iz sužnosti, ki je poželjivost in napuh, po katerem človek sam sebi laže in sam sebe moli, drugim pa je zoprni in v zasramovanje. Vera pa mu stavi družega Gospoda, kateri jedini je njega vreden, Boga, Stvarnika vsega sveta, daje mu največjo plemenitost in lepoto duše. Človek brez vere je enak po duši metulju, kteremu so iztrgane perutnice, ubožnejše kakor črv se vije uboga stvarica, čakajoča revnega pogina. Nasprotni pa, čim natančneje se držiš svoje vere, tem gotoveje se bližajš svojemu namenu; kajti vera krščanska je pravi Božji vodnik, ki pelje človeka do notranje lepote in blagega miru.

Legende o Materi Božji.

Iz češkega priredil Iv. P.

Potop. Pripovedka o pšenici.

Pred davnimi, davnimi časi, ko so na zemlji živeli še taki velikani, da je drug drugemu iz gore v goro podajal sekuro, je imelo vse drugačno rast. Tudi žito je zrastle goste in visoko kakor gozd, imelo klasje od korenine do vrha, in to je bilo polno zrnja.

Toda ti veliki ljudje so se pokvarili in vedno hujše grešili. Podivjali so tako, da je bilo Gospodu Bogu težko jih krotiti.

Spametovati se niso hoteli in čim dalje tem hujše so delali. Gospod Bog je pa gledal na to počenjanje in čakal, kako še bode. Slednjič se mu je pa to ravnanje zgnjusilo. Pošla mu je potrpežljivost, in sklenil je celi človeški rod pogubiti, ker ni bil vreden njegove ljubezni. Jezen je torej oblekel nebo v črn mrak, in začel je liti dež, ki je štirideset dnij in štirideset nočij neprenehoma padal na zemljo, kakor jagode iz moleka, kadar se raztrga.

To je bilo ravno za časa žetve, uprav ko se je polje zibalo v zlatem žitu, in prosilo, naj je oproste od teže kruha, pod katerim je stokalo v prid človeštvu, kakor stoka v poletni vročini ovca pod gosto volno.

Iz nebeških zatvornic je lilo na zemljo, reke in potoki so stopali iz svojih strug in trgali jezove, voda je nastopala povsod in se razlivala čez polje, loge in muljave, in poplavila ljudem vsakdanji kruh in živino. Velik strah je tedaj prevzel vse živeče; vest se je zbudila in hudo prestrašila, ko je zagledala, da so hudobije in grehi človeštva priklicali tako nezgodo na zemljo. Gospod Bog pa je gledal iz neba z grozečim očesom in ukazoval vodam, da so brez usmiljenja zalile vse krog in krog, in v zatopljenih ravninah na vekov neke uničile vse stvarstvo, da ni ostalo niti zrna niti semena — niti jednega.

Cel svet bi bil tedaj poginil brez pomoči, ljudje bi bili pomrli brez kruha, kakor komarji v plohi. Toda za Bogom Očetom je iz neba gledala Devica Marija. Žalost Ji je natopila srce, ko je videla, da je zemlja odločena pogubi. Začela je prositi sprva boječe, potem pa so Ji vedno bolj vroče prošnje kipele iz srca k Bogu Očetu, da bi se usmilil njegove bede. —

Ko je tako poprosila in govorila za nje, se je spustila z dežjem na popljavljeno polje, po katerem so divjali vodeni valovi. Tedaj so gledali iz vode vršički klasov in se priklanjali na vse strani, kakor bi se hoteli s korenino odtrgati od zemlje in obrasti gričevje. In Marija Devica je plavajoč nad vodo vjela z roko jeden tak klas, ga odtrgala in preseče obrnila solzne oči k Bogu Očetu v nebesih in zaklicala:

— Gospod Bog, vsaj toliko, vsaj toliko jim pusti! —

In Gospod Bog, ki ne more Materi svojega Sina ničesar odreči, je zamahnil z roko; in črni oblaki so se hipoma zaprli, lijak se je posušil, nebo se je zjasnilo, voda je upadala in izpod nje so se ozrla ognjita zrnja oropana in polomljena stebela k solncu! Držala se jih je prst, in toliko klasja je bilo videti njih, kolikor ga je ostalo v drobni Marijini ročici.

S tem ostankom, ki ga je ohranilo usmiljenje in dobrosrčnost Device Marije, naj se preživi človek v vseh časih. Zadostuje naj mu za kruh in setev. V spomin pa, komu naj se zahvali za kruh in svoje življenje je ostal v vsakem pšeničnem zrnju majhen obraz usmiljene Matere božje, kot sveti odtis Bogorodice. —

* * *

Gadje, Slavec, senica in sova.

Za davnih časov, ko se gadje še niso plazili po trebuhu, marveč so imeli še noge in so tekali po zemlji, in je hudobni duh v njihovi podobi zalezoval ljudi, je šla Devica Marija po gozdu in mislila na svojega Sina. Tu poskoči iz malega drevesa gad in jo tako prestraši, da so se ji vse svete misli razletele in je zaklicala:

„Ti nagnjusni slepar!... ker si me tako ostrašil, plazi se od tega trenutka kakor nit po zemlji!“

Takoj so odpadle gadu noge, zgrudil se je v prah in se začel plaziti po trebuhu. In od onega časa ima velik strah pred Najsvetejšo Gospo.

Vsako leto na praznik rojstva Matere božje zlezejo pri veliki maši, kadar stopi duhovnik na prižnico, gadje in kače na drevesa in poslušajo. Ko pa začujejo, da se zanje nič dobrega ne oznanjuje, se žalostni in osramočeni spustijo na zemljo, in se zalezejo v zimski skrivališča razven onih, ki so v tistem letu pičili človeka. Taki se morajo toliko časa plaziti po zemlji, dokler jih kdo ne ubije. Onemu pa, ki je zapeljal v raj u kačo, in v duši prvih starišev zapustil želo s strupom greha, je Devica Marija sama z lastno peto strla glavo. —

Potem je rasel Gospod Jezus vedno pod nadzorstvom srečne Matere in živel med ljudmi, kakor navadni človek. Igral je z otroki sovrstniki, delal za zabavo ptičke iz ilovice in jih spuščal v zrak. In iz njegove roke so izleteli živi ptiči prepevajoč veselo pesem. Oni pa, katere so zgnegli drugi otroci, so ostali mrtva glina.

Tako je iz roke Jezusove izletel slavček in senica. Sovo s ptičjimi krili in mačjo glavo so pa naredili židovski otroci. Na njihovo prošnjo ji je Gospod Jezusček dal življenje, otrokom pa veselje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Vrhnike. Dne 26. aprila smo sprejeli novoimenovanega dekana veleč. g. Lovro Gantarja. Ves trg je bil v zastavah in mnogi slavoloki so pričali, da jako željno pričakujemo novega dušnega pastirja. Preč. g. gekan se je pripeljal v spremstvu milostnega g. prelata in dekana dr. Čebaška in več družih duhovnikov. Prvi pozdrav na občinski meji mu je izročil naš deželni poslanec in župan vrli g. Jelovšek z občinskim svetnikom g. Mayerjem. Na „stari šrangi“ sprejeli so gospoda dekana drugi občinski možje z župnim upraviteljem gosp. Smolnikarjem. Od tod se je pomikala dolga vrsta voz mej zvonjenjem in pokanjem topičev na Vrhniko. Na trgu so pozdravili ljubeznjivo novoprišleca c. kr. uradi, občinski zastop in mnogobrojna množica ljudstva. Pri slavoloku rokodelskih pomočnikov pokloni se gospodu dekanu starosta Petkovšek z društveniki, proseč ga naklonjenosti rokodelskemu in delavskemu stanu. Pred cerkvijo se je razvrstila šolska mladina z gg. učiteljicami in učitelji. V imenu cele mladeži ga pozdravi belo oblečena deklica in mu podari lep šopek cvetic. Pri cerkvenih vratih izročita mu gg. cerkvena klučarja po belo oblečeni deklici cerkvene ključce. Potem je bil vhod v lepo ozaljšano cerkev in blagoslov z Najsvetejšim. V nedeljo 2. maja se je vršila slovesna instalacija ob navzočnosti c. kr. uradov, občinskega odbora, mnogo drugih duhovnih gospodov in ljudstva. — Cerkvveni govor je iz posebne naklonjenosti do g. dekana imel mil. gosp. prošt Peter Urh iz Novega mesta. Petje pod vodstvom g. nadučitelja in pevovodje Levstika je mnogo pripomoglo k slavnosti. Vsa čast pa gre občinskemu zastopu in njega načelniku, neutrudljivemu g. županu in vsem Vrhničanom. Veleč. g. dekanu pa kličemo: Na mnoga leta!

Iz Ledin. 3. maja smo pokopali prerano umrlega g. župnega upravitelja Jan. Bolto. Rojen je bil v Šmartnem ob Savi l. 1854, posvečen l. 1883. Pogreb je vodil idrijski župni upravitelj g. Fr. Onušič, besedo v slovo pa mu je spregovoril g. katehet Oswald iz Idrije. Pogreba se je vdeležilo premnogo žalujočega ljudstva. Pevci iz Idrije so po dokončanem cerkvenem opravilu zapeli pokojniku ginljivo nagrobnico. Vsem znancem priporočamo blagega pokojnika v pobožno molitev! Večna luč naj mu sveti!

Iz Rima, 6. maja. Za danes naj opišem slovesnost kronanja svetega Bambina v araeelski samostanski cerkvi. Da je sveti Bambino oni čudežni kip božjega Deteta, katerega rimsko prebivalstvo že od petnajstega stoletja kot najdražji svoj biser časti in se z največjem zaupanjem k njemu zateka v raznih dušnih in telesnih potrebah ter pri njem tudi izdatno pomoč dobiva, ne bodem ponavljal, ker sem o tem že pretečeno leto nekoliko pisal in tudi letošnji koledar družbe sv. Mohorja o tem bolj obširno govori. Omeniti pa vendar le hočem, da je 62 centimetrov visoki kip sv. Bambina sam na sebi le priprosto delo, ker je prišlo iz rok priprostega frančiškanskega lajika; akoravno pa ni dovršen umotvor

kiparstva, vendar ima nekaj posebnega na sebi, kar očesu ugaja in srce vernega gledalca nuda z nekim zaupljivim čutom.

Na detečjem obrazu se vidi izražena neka posebna miloba, ljubezen in dobrotljivost, zlasti pa je prijazno odprto očesce, od katerega se človek ločiti ne more. Desno ročico ima zunaj povejov na prsi položeno, kakor da bi kazal na svoje ljubezni polno sveto srce. Obleka je iz dragocenega blaga, posuta z zlatimi in srebrnimi zvezdicami in preobložena z dragimi darovi, z vdelanimi demanti, safiri, smaragdi, ametisti itd. Zlata verižica polna biserov mu visi okoli vratu. Te dragocenosti pa dopolnjuje sedaj krona, kovana iz čistega zlata, robiče ji krasijo biseri in briljanti, kroglica je iz redkega kamna lazurca in na nji križec iz samih briljantov. S to krono, za katero so Rimljani radodarno darove prinašali, je v nedeljo 2. maja kronal sv. Bambina prevzvišeni kardinal Mariano Rampolla del Tindaro, kot zastopnik vatikanske bazilike.

Starodavna in imenitna cerkev „Ara coeli“, katera je bila že v prvih letih krščanske prostosti zidana na razvalinah poganskega svetišča, je bila za to izvanredno slovesnost tako praznično oblečena, da si kaj popolnejšega in bolj krasnega skoraj misliti ne moremo.

Pred slavnostnim dnevom se je obhajala tridnevna s popoldansko pridigo, rožnim vencem in petimi litanijami, in že te pobožnosti se je ljudstvo udeleževalo v mnogem številu. Na dan slavnosti pa je bila prostorna cerkev premajhna, da bi obsegla toliko množico vseh stanov, ki so trumoma hiteli na kapitolinski grič, da bi se udeležili tega redkega cerkvenega obreda v proslavo svetega Deteta, včlovečenega Sinu božjega.

Ob 7. uri je bila tiha sv. maša, katero je služil prevzvišeni kardinal Satolli. Med sveto mašo je bilo skupno obhajilo, katero je kardinal sam celo uro delil vernemu ljudstvu. Ob 10. uri pa je pristopil kardinal Rampolla, spremljan od stolnih korarjev sv. Petra, in je najprvo blagoslovil krono. Sledila je potem pontifikalna maša, katero je z obilno azistenco pel msgr. Cassetta, antijohenski patrijarh in namestni upravnik svete stolice, na tronu pa je v pontifikaljah azistoval kardinal Rampolla. Po končani sveti maši, pri kateri je klasično liturgično pela papeževa kapela pod vodstvom njenega kapelnika, slavnega Mustafa, je kardinal pristopil k oltarju in dovršil slavnost kronanja, ko je blagoslovljeno krono pritrdil na glavo svetega Bambina in ga tako kronanega pokazal veselo iznenadenemu vernemu ljudstvu. Guljiv je bil trenotek, ko je kardinal kronanega sv. Bambina zopet postavil na vzvišeni prostor na oltarju in je iz marsikaterega srca prišel zaupljivi zdihljej: „O mio caro Bambino!“

Pri popoldanski službi božji, pri kateri je bila molitev sv. rožnega venca, pridiga in pete litanije s trojnimi blagoslovom, katerega je prevzvišeni kardinal Serafin Vanutelli podelil z Najsvetejšim, je bila cerkev do zadnjega kotička prenapolnjena. S tem je bila cerkvena slovesnost za ta dan končana, pa nebrojna množica je tudi zunaj cerkve hotela svoje veselje pokazati.

Zapustivši cerkev so se vsi po visokih in širokih cerkvenih stopnicah, klerih je 124, in na prostornem trgu pod cerkvijo ustavili in občudovali

prekrasno razsvitljeno cerkveno pročelje. Neštevilne v raznih simetričnih podobah nastavljene rdeče in bele lučice so cerkveno pročelje spremenile v velikansko razbeljeno želazno ploščad, iz katere so se one podobe kakor obrobljene s snežnobelim robom vzdigovale. V sredi stene pa je bila transparentna podoba kronanega Bambina, pod katerim je na veliki štirivoglati plošči bil sredeči napis: *Puero Jesu unigenae Dei ac virginis honores sacri novantur quo die omnium avspicatisimo vi non maias MDCCXCVII prodigiale eius simulacrum a Vaticcano collegio avrea corona redimitur*. Na trgu je svirala godba in večkrat ponavljani „evviva il santo Bambino“ se je razlegal na daleč okrog. Razven pročelja cerkve so bile tudi bližnje hiše razsvitljene, še celo po dolgih ulicah mesta so tu in tam okna razvetlili.

S tem pa slavnost še ni bila zaključena, marveč traja še celo osmino z dopoludansko pontifikalno sv. mašo in popoldansko službo božjo s pridigo in petimi litanijami. Petje skozi celo osmino oskrbuje gregorijansko pevsko društvo pod vodstvom kapelnika opata Müllerja. Petje je skoz in skoz strogo cerkveno liturgično in je veselje je slišati. Na sporedu so sledeče maše: Stehle „Salve Regina“, Palestrina „Aeterna Christi numera“ in „Papae Marcelli“, Witt „S. Luciae“, Viadana „Sine nomine“, Hartmann „Liturgica“ in Könen „Trium Regum“.

Na osmino kronanja bode razven drugih cerkvenih opravil k sklepu tudi procesija, v kateri bode kardinal Satolli svetega Bambina nosil in ž njim mesto in prebivalce trikrat blagoslovil. S ponovljeno razsvitljavo bode potem šele slavnost dokončana.

Mnogoštevilna udeležba, s katero se je rimsko prebivalstvo brez razločka stanu pri tej slovesnosti odlikovalo in se tudi pri drugih enakih cerkvenih slavnostih odlikuje, je vesel znak, da se njegov verski čut krepko probuja in oživlja in da proticerkveni elementi, akoravno silni in pogubonosni, vendar še niso zamogli uničiti verskega prepričanja v jedro katoliškega večnega Rima. Ni tedaj resničen, vsaj v svojem celem pomenu ne, oni šaljivo-zbadljivi in poredni pregovor, ki pravi: „Roma veduta, Fede perduta.“

Razgled po svetu.

Dunaj. Katoliška ljudska stranka je stavila v državnem zboru predlog glede spremembe ljudskošolskega zakona. Da je to zbudilo vse liberalce, je samo ob sebi umljivo; kajti bode jih vsaka stvar, ako ima le količkaj opraviti z vero ali katoličanstvom. V dunajskem „Vaterlandu“ pa objavlja neki dopisnik glede ljudskega šolstva v Avstriji štiri priloge, v katerih se zahteva poleg verske tudi narodna sprememba, ker le na ta način bo možno dobiti za predlog vse slovanske stranke. Dopisnik navaja sledeče točke: 1. Vse javne šole so faktičnim verskim in jezikovnim razmeram večine otrok primerno praviloma i versko i jezikovno mešane šole. 2. Stariši ali njihovi namestniki otrok, ki pripadajo drugi veri ali govore drug jezik, so upravičeni z drugimi, ki se nahajajo v enakem položaju, ustanoviti lastne učne zavode v svrhu gojitve svoje vero in jezika. Te šole pa morajo dobiti pravico javnosti, ako ni posebnega zadržka. 3. Pri gotovih odstotkih ali gotovem številu drugoverskih ali drugonarodnih otrok, katerih število

po gotovih in za vsa veroizpovedanja in jezike jednaki načeli določi deželno zakonodajalstvo, tudi določi lahko deželni zastop, da se ustanove za drugoverne in drugonarodne otroke posebne šole. 4. V jezikovno zelo mešanih krajih določi lahko deželno zakonodajalstvo posebno vrsto jezikovno mešanih šol, v katerih se določuje po nalašč zato določenem učnem redu, in sicer tako, da se vadijo otroci v obeh jezikih enakomerno. — Ako se spremeni v tem smislu predlog poslanca Ebenhocha potem bodo brez dvoma glasovali zanj vsi slovanski poslanci.

Ogrsko. Povodom petdesetletnice mašništva, kardinala Lovrenca Šlancha, se je zbralo nebrojno število čestilcev v Varaždinu. Ne samo verniki ampak tudi cerkveno politični nasprotniki visoko cenijo osebo slavljence. Cesar je pisal kardinalu lastnoročno pismo in mu podelil red sv. Štefana. Sv. oče pa so mu poslali zlat križ obdan z briljanti. — 1. maja je bil posvečen v Budimpešti sedmograški pomožni škof Majláth. Takoj drugi dan po slovesnem vmeščenju je posvetil v Pečuhu novomašnike.

Francosko. Polkovnik Froment je bil pograjan od generala de France in iz službe zapojen od vojnega ministra, ker je dovolil vojakom, da se smejo v postu vdeleževati pridig.

Prostožidar Leo Taxil, ki je spisal pred 12. leti več protiframasonskih knjig ki so se tudi v katoliških krogih prav pridno in pazljivo prebirale, je priznal nedavno na nekem shodu v Parizu, da je s svojimi knjigami hotel le dobiček delati in slepariti občinstvo. Tudi knjiga o znani paladistinji Miss Diani Voon je izmišljena.

V Parizu je nastal pretečeni teden v dobro delnem bazarju velik požar. Vsako leto imajo pariške aristokratije navado napraviti velik bazar, na katerem same prodajajo razne stvari. Čisti dobiček, ki je znašal vsako leto okoli pol milijona frankov, se je vporabil za dobre namene. Tudi letos so napravili tako leseno zgradbo ter začetkom maja otvorili dobrodelen zavod. Vse je bilo tudi v torek popoldne najboljše volje, prodajalke so s svojo prijazno zunanjostjo privabile na tisoče ljudij v bazar, ki so se smejali, šalili, kupovali itd. Kar na enkrat se začuje klic, da gori. Ljudje hite vsi prestrašeni proti vratom; toda ker je bila zgradba lesena in v njej mnogo gorljivega blaga, se je ogenj neznano hitro širil in med vratni je nastala nepopisna gnječa. Vsakdo je hotel biti prvi zunaj. Mnogo se jih je rešilo, a veliko je bilo izgubljenih. Srašni so bili prizori, ki so se vršili v bazarju. Ko so ljudje videli, da je nemogoč izhodi pri vratih, poskušali so srečo pri oknih, toda plameni so kakor blisk švigali za njimi, nesrečnežem se je vnemala obleka, plamen je vedno glasneje plapolal, vmes pa so se slišali obupni klici. Toda kmalu so obtihnili ti glasovi, tudi plamen se je polegel in drugzega ni ostalo, kot kup pepela, ki je v sebi kril ožgane kosti ponesrečenih trupel. Mnogo jih je poskakalo skozi okna v vodo, ki je bila napeljana sredi bazarja v posebni krasno opravljeni bajer. Bežeč pred ognjem so vtonili v vodo. Zunaj pred prodajalnico pa je stalo brezštevilno ljudij, ki so nemo gledali plamen, ne da bi mogli kaj pomagati. Pred bazarjem je stalo mnogo vozov, katerih vozniki so čakali na gospodo, a mesto lepih dam, prinašali so kosti njih gospodarjev. Nepopisen strah je zavladal po celem Parizu, ko se je bliskoma povsodi raznesla novica.

Listi naštevajo mnogo plemenitih imen, katerih nositelji so zgoreli v plamenih. Mej drugimi je zadela nesreča tudi našo vladarsko hišo. Zgorela je sestra naše presvitle cesarice, vojvodinja Alensonska. Vojvodinja je namreč imela poseben oddelek v bazarju, kjer je prodajala. In ravno v tistem oddelku se je po nesreči vžgala električna iskra, ki je skoraj v trenutku razplamenila vso zgradbo. Dolgo časa so zaman pričakovali vojvodinjo in niso vedeli, kaj se je ž njo zgodilo, vedno so še upali da se je kam rešila; toda ko so jeli izkopavati iz pepela ožgane kosti mrličevi našli so tudi roko s prstanom vojvodinje Alensonske, dokaz, da je tudi ona našla grozno smrt v plamenih. V ognju je zgorelo kakih 130 ljudij, poleg teh pa je smrtno ranjenih 150, od katerih jih je že precej umrlo. V soboto 8 je bila črna maša za pogorele. Udeležil se je sv. maše sam predsednik republike, vsi diplomatični zastopniki in drugi dostojanstveniki ter nepopisna množica ljudstva. Papežev nuncij je bil ravno pred požarom v bazarju ter je vsem navzočim podelil še sv. blagoslov. Bog bodi milostljiv ubogim ponesrečencem!

Spansko. V Barceloni so ustrelili pretečeni teden 5 anarhistov, ki so vrgli bombe v procesijo svetega Rešnjega Telesa dne 7. junija 1896. Smrtna obsodba se jim je naznanila dan poprej. Trije so jo poslušali hladnokrvno, ostala dva pa sta zatrjevala, da sta nedolžna. Posamezno so jih odvedli potem v kapelo. Obsojenec Astheri je prejel svete zakramente, prebil ves dan v molitvi in se dal še cerkveno poročiti z neko bivšo znanko anarhista Borrás, katere hči je že omožena z anarhistom Masom. Trije obsojenci so odklonili vsako duhovniško pomoč. Kadili so do večera in peli anarhistične pesmi. Drugo jutro ob 5. uri so jih peljali na morišče z na hrbtu zvezanimi rokami. Mas je zaklical vojakom: „Stopite bližje!“ Poquez: „To je pravcata inkvizicija!“ V trenutku, ko je poveljnik dal znamenje, so zaklicali: „Živela anarhija!“ Pri prvem strelu so padli štirje. Astheri je bil mrtev pa še le po tem, ko ga je zadela tretja krogla.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

1300letnica spreobrnitve Angleške h krščanstvu.

b) Posebni nameni:

22.) **Sv. Bazilik.** Avstralski misijoni. Katoliško učiteljsko društvo za Češko. Brezverni profesorji, uradniki in častniki.

23.) **Sv. Andrej Bobolski.** Razveljava krivičnih postav za preganjanje redovnikov. Šole družbe Jezusove.

24.) **Marija, pomoč kristjanov.** Rešitev mladine po krščanski šolski prenosovi. Zastopniki kat. ljudstva.

25.) **Sv. Gregor VII.** Važna znanstvena dela. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Ohranitev kat. posestva.

26.) **Sv. Filip Nerl.** Duhovni in obhajanci. Podjetja za varstvo delavske mladosti. Popolnoma pokvarjeni mladeniči.

27.) **Kristusov vnebohod. Beda Častitljivi.** Spreobrnitev Angleške. Oživiljenje krščanskega upanja na večno življenje.

28.) **Sv. Avguštin Kantorburški.** Spreobrnitev Angleške. Da bi se oprostila umetnost službe mesenega razveseljevanja

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolan za zdravje.

Zahvale:

Za prečudno naglo in zdatno pomoč v bolezni zahvaljuje se po storjeni obljubi — sv. Anton-u Padov. in dušam v vicah. K. L.

Cele dve leti tresla se mi je leva noga kaj hudo zavoljo strahu pri strašnem potresu. Vsa zdravila niso mogla pomagati, le z molitvijo v čast Mariji Pomagaj, k sv. Jožef-u in sv. Valentinu dosegla sem pomoč, bila sem uslišana, ter tukaj po obljubi svojo zahvalo izrekam.

V Škofji Loki, maja 1897.

M. J.

Listek za raznoterosti.

Redna služba božja na Brezjah. S 1. majem se je pričela služba božja in bo trajala vsaki dan do 15. oktobra. Opravilo se prične ob 1/2 10 uri za romarje, ki izstopijo v Podnartu, Otočah ali Radoljici. Ob nedeljah bo duhovno opravilo ob 1/2 11 uri; v binkoštnih praznikih, na sv. Petra in Pavla, Angeljsko nedeljo in vse zapovedane praznike M. B. bo pa dvoje duhovno opravilo, namreč ob 1/2 7. in 10. uri.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Premeščeni so čast. gg. kapelani: Ivan Döbeljak s Krškega v Šmarije, Valentin Remškar iz Leskovca na Jesenice, Frančišek Žvan z Jesenic na Bled, Viljem Mlejnik iz Cerkelj pri Krškem na Vinico, Josip Wrus iz Radovljice v Polje, Frančišek Avsec iz Trebnjega v Radovljico, Anton Mlakar iz Toplice v Trebnje, Tomaž Zabukovec iz Čateža v Toplice, Ivan Meršolj iz Železnikov v Presko. Prezentovan je za župnijo Drago župni upravitelj č. g. Frančišek Zakrajšek.

Družba salezijancev. V ponedeljek dne 24. maja obhaja družba salezijanskih sotrudnikov svoj drugi glavni praznik „Marija Pomoč kristjanov“, in sicer po sledečem redu:

1.) Zjutraj ob 1/2 6 uri bo v mestni župni cerkvi sv. Jakoba sv. maša z blagoslovom za vse žive ude družbe salezijanskih sotrudnikov.

2.) Popoldne od 5. do 6 1/4 ure bode občno zborovanje v mali dvorani „Tonhalle“ na Kongresnem trgu, kjer se bodo sprejemali tudi prostovoljni milodari za salezijansko družbo.

3.) Zvečer ob 1/2 7 uri pa bode večerna slovesnost zopet mestni cerkvi sv. Jakoba, namreč govor in slovesne pete litanije.

Udje sotrudniki ta dan lahko dobijo popolni odpustek, ako opravijo spoved in sv. obhajilo ter molijo v namen sv. Očeta.

V Ljubljani 18. maja 1897.

Romarji iz sv. dežele. Brat Valentin Repé iz reda sv. Frančiška se je povrnil pretečeni teden v ljubljanski samostan iz svete dežele, kjer je bival

6 let. Ob enem so se vrnili tudi romarji P. dr. Rösler iz reda redemptoristov in drugi vdeležniki. Vodja teh romarjev prelat in c. kr. dvorni svetnik Zschokke pa je šel še v Rim. Ko so dospeli ob 10. uri 13. maja v Trst, se niso mogli izkrcati, ker je bilo morje silno nemirno. Ob 2. je šla iskat potnike majhna ladija.

Shod romarjev pri Materi božji na Blejskem Otoku. Šesto nedeljo po Veliki noči, dne 30. maja bo prvi veliki romarski shod na Otoku. Zvečer dojde po navadi prešnjih let od 700—800 romarjev s Štajerskega; po slovesnem vprejemu bode ob 7. pridiga za romarje, drugo jutro se opravi za nje na vse zgodaj sv. maša. Precej v petek potem, dne 4. junija, dojdejo drugi romarji; zvečer je za nje slovesnost na otoku, binkoštno soboto sv. maša ob 4. zjutraj.

Protestantska občina v Trziču. Iz Trziča se je sporočilo „Slovincu“, da so protestantje kupili ravno tam hišo, v kateri se bo opravljala služba božja protestantov ter da se je bati, da ne pri stopi tej protestantski občini tudi več katoličanov. Daleč smo prišli!

Prava otroška ljubezen. Ko se je vračal škof Edvard Pie l. 1870 iz rimskega koncila, so ga v njegovi stolici Poitiers prav slovesno vsprejeli. Med zvonjenjem in pokanjem topičev se je bližal škof v sredi kanonikov in drugih duhovnikov svoji palači. Pred to je stala njegova mati, ki je s solzami v očeh opazovala svojega „ljubega prelata“ kakor ga je navadno imenovala. Ko jo škof zagleda, ne zmeni se za svoje spremstvo temveč se vrže njej v naročje in jo objame. Vse to je storil iz otroške ljubezni. Kmalu po tem dogodku je obiskal general dotičnega mesta škofa, da bi z njim govoril. Mati odpre škofovo sobo ter tiho pravi: „Gospod, general hoče z Vami govoriti.“ Nobenega odgovora ne dobi na to. „Gospod, gospod“, ponavlja nepotrpežljivo mati, „general Vas pričakuje!“ Zopet nič odgovora. „Edvard, pridi vendar, general je tu!“ Sedaj še le skoči škof ter hiti ves vesel in ginjen za materjo. S tem je hotel pokazati dobri sin, da je in ostane za svojo mater le „Edvard“ ne pa „gospod.“

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: G. Kat. Pogačar 1 gl'd — Šolarji v Dražgošah 1 krono.

Za cerkev M. B. na Brezjah: Kat. Pogačar 1 krono.

Za kruhe sv. Antona: M. J. iz Škofjeloke 1 gl'd. — Po. g. Fr. Onušiču iz Idrije 1 krono.

Za bratovščino sv. Reš. Telesa: Iz Idrije 39 gl'd. 60 kr.

Za sv. Očeta: Po g. Fr. Onušiču iz Idrije 2 gl'd.

Za trapištovski samostan v Marijankhillu: Iz Idrije po g. Fr. Onušiču 2 gl'd. 10 kr. — Po g. Birku 53 gl'd. 12 kr.

Za sv. Detinstvo: Šolarji v Dražgošah 1 gl'd. — Po preč. gosp. kanoniku J. Rozmanu 10 gl'd.

Za najpotrebnejše misijone: Mladina šole Kal na Branskem v Št. Janžu 33 kr. — Nabiratelj M. J. K. 52 kr.

Za varhe božjega groba: Fara sv. Katarine v Topolu 4 gl'd.

Za ubogo družino: F. B. 1 gl'd. — Neimenovan 1 krono. — Neimenovana 70 kr. — Kat. Pogačar 1 gl'd. —

Za Marijino družbo: Jera Lisec od sv. Primoža pri Krškem 2 gl'd.